

Scénář k pohádce o Perníkové chaloupce

Postavy:

- Jeníček
- Mařenka
- Ježibaba
- Ježidědek
- tatínek

Kulisy a rekvizity:

- Džbánky
- Lopata
- Sekyra
- kulisa Perníkové chaloupky
- scéna Les
- scéna Světnice ježibaby

1. OBRAZ

(Přichází Jeníček.)

Jeníček: Ahoj děti! Já jsem Honzík, ale všichni mi říkají Jeníček. Mám sestřičku, je docela hodná, jmenuje se Mařenka. Ale někdy mě pěkně zlobí. Pak jí říkám Mařeno.

(Přichází Mařenka.)

Mařenka: Ahoj děti, já jsem Mařenka. Víte, jak říkám Jeníčkoví, když mě tahá za copánky? Pihoune!

Jeníček: (dotčeně) Hele, nech si to, ty jedna Mařeno.

(Přichází tatínek.)

Tatínek: Copak to tu je, děti, snad se nehádáte?

Jeníček: Ne, my si jenom povídáme.

(Děti polohlasem.)

Děti: Pihoune, Mařeno, Pihoune, Mařeno ...

Tatínek: To je mi pěkné povídání. Raději zajdeme do lesa a nasbíráte nějaké borůvky. Když jich bude dost, maminka nám udělá borůvkové knedlíky. Já zatím nasekám dřevo na táborák.

Jeníček: Ach jo, mě sbírat nebaví. Knedlíky mám děsně rád, ale borůvky jsou děsně malé a vůbec to nepřibývá.

Mařenka: Tobě to nepřibývá, protože je pořád jíš.

Jeníček: (dotčeně) Ty jsi nějaká chytrá, jak to můžeš vědět?

Mařenka: Protože máš pokaždé celou modrou pusu.

Jeníček: No jo, ty máš zase řečí.

(Všichni obejdou kulisu kolem dokola.)

Mařenka: Tati, tady je nádherně! Můžeme tu zůstat?

(Tatínek se rozhlíží.)

Tatínek: Můžeme. Je tu překrásně. zůstaneme tady. Tak nasbírejte nějaké borůvky, já půjdu pro dřevo.

Jeníček: Můžu trhat do pusy?

Tatínek: Samozřejmě. Ale nenechej všechno sbírání na Mařence. Víš co, natrhej pět borůvek do džbánu a dvě do pusy. Tak ti budou borůvky přibývat a přesto se najíš.

Mařenka: Já trhám do džbánu deset a dvě do pusy.

Jeníček: Hele, moc se nevytahuj.

Tatínek: Ale děti, no tak. Kdy z toho vyrostete? Já půjdu. Snad najdu suché dříví tady v okolí. Kdyby se stalo, že budu dlouho pryč, nikam nechodte! Jsme daleko v lese a snadno byste ztratily cestu.

Jeníček: (suverénně) Neboj, tati, my se přece v lese vyznáme!

Tatínek: Já vím, ale přesto tu čekejte. Ahoj!

Děti: Ahoj, tati!

(Tatínek odchází. Děti trhají borůvky.)

Jeníček: Mařenko! Já našel pod smrkem strašně velký hřib!

Mařenka: Trháš, Jeníčku, také borůvky? Já už mám půl džbánu. Ukaž, kolik jsi natrhal?

(Mařenka se jde podívat.)

Mařenka: (rozhořčeně) Teda Jeníku, ty nemáš vůbec nic. Zato pusu máš úplně modrou. Víš, jak to říkal tatínek, deset do džbánu a dvě do pusy. Když nebudeš trhat, žádné knedlíky nebudou.

Jeníček: No tak jo. Ale tady jsem všechno snědl. Pojď dál, najdeme jiné.

(Děti odchází.)

Vypravěč: Děti hledaly sladké borůvky a nevšimly si, že jdou stále hlouběji do lesa. Už dávno nebyly na pasece, kde je opustil tatínek. Jeníček sbíral podle tatínkovy rady, deset do džbánu a dvě do pusy. Mařenka měla svůj džbánek brzy plný a tak pomohla Jeníčkovi. Slunce hřálo, odpoledne příjemně ubíhalo, a teprve k večeru dětem začalo být divné, proč tatínek stále nejde.

(Děti přicházejí.)

Mařenka: Jeníčku, nezdá se ti, že jsme někde jinde? Tady jsme se s tatínkem nebyli, musíme se vrátit. Pojď, stmívá se, poběžíme.

(Děti obíhají kulisu kolem dokola.)

Mařenka: Jeníčku, já myslím, že jsme se ztratili. Co kdybys vylezl na strom? Rozhlédneš se a třeba uvidíš nějaké světlo.

Jeníček: Myslíš, že něco uvidím? Je tma a mně se na strom moc nechce.

Mařenka: Tak zkusíme na tatínka zavolat, třeba nás uslyší.

Děti: Tři – dva – jedna - teď: Táátínkúú! Táátínkúú! Kdéé jsíí?

(Děti poslouchají.)

Sova: Hůůůů! Hůůůů!

Jeníček: Slyšíš to, Mařenko?

Mařenka: Slyším. To je sova. Houká strašidelně.

Jeníček: Víš co, Mařenko? Já na ten strom vylezu.

(Jeníček leze na strom a volá.)

Jeníček: Mařenko! Hned tady kousek domeček a svítí se v něm. Půjdeme tam.

(Jeníček sleze a děti odchází.)

2. OBRAZ

(Přibíhá Jeníček a volá.)

Jeníček: Pospěš, Mařenko, tady je ten domeček! Jé, ten je krásný!

(Přibíhá Mařenka.)

Mařenka: Jé, ta je krásná! Co to tu voní?

(Mařenka jde blíž k chaloupce a čichá k chaloupce.)

Mařenka: Jeníčku, čichni si. To voní ta chaloupka.

(Jeníček jde k chaloupce.)

Jeníček: No fakt! To je vůně! Čím asi tak voní? Něco mi to připomíná ...

Mařenka: Perník! Jeníčku, ta chaloupka je celá z perníku!

Jeníček: Jupííí! Zkusíme kousek.

Mařenka: (váhavě) Já nevím, Jeníčku. Neměli bychom se nejdřív někoho zeptat?

Jeníček: (nedočkavě) Ale ne, prostě si kousneme a je to. Vždyť si toho nikdo ani nevšimne.

(Jeníček ochutnává.)

Jeníček: Mňam, Mařenko, ten perník je děsně dobrý, ochutnej.

(Mařenka ochutnává.)

Mařenka: Je vynikající. Kdo ho asi pekl? A proč je zrovna tady v lese? Nezdá se ti to nějaké divné?

Jeníček: Ale prosím tě. Je tu a my máme hlad. Tak si uloupneme ještě kousek, třeba ze střechy, a potom půjdeme domů. Vylezu na střechu. Budu ti házet perník dolů, ty ho sbírej.

Mařenka: (váhavě) Když myslíš, Jeníčku. Ale radši budeme potichu, mám strach. Co když se na nás někdo bude zlobit?

Jeníček: Neboj, tak mu řekneme, že jsme se ztratili a máme hlad. Tak už pojď.

(Děti zajdou za kulisu.)

(Z druhé strany přichází Ježibaba s ježidědkem.)

Ježibaba: Dědku, slyšíš to?

Ježidědek: Cože? Kde mám brýle?

Ježibaba: Brýle nepotřebuješ. Ptám se, slyšíš ten šramot?

Ježidědek: Jaký šramot?

Ježibaba: Dědku, raději mlč a pojď. Zjistíme, jestli se nám někdo chytil na perníček.

Ježibaba: Čmouchám, čmouchám, člověčinu. Jako bych slyšela chroustání. Říkám, dědku, to je divné. To je moc divné.

Ježidědek: Co říkáš? Kde mám brýle? Nic nevidím.

Ježibaba: Mlč, dědku. Říkám ti, někdo tu chroustá.

Ježidědek: Cože? Chroust? A chroustá?

Ježibaba: Ty hloupý dědku, nemyslím chrousta, myslím nějaké děti.

(hlasitě)

Ježibaba: Kdopak mi tu loupe perníček?

Mařenka za kulisou tenkým hláskem: To nic, to jen větříček.

Ježidědek: Babko, je to jen vítr. Pojď dovnitř, je mi zima a táhne mi na hřbet.

Ježibaba: Kdepak, dědku, kdepak. To není větříček. Mám pocit, že nám na lep sedla pečínka.

Ježidědek: Na lep? Kde je lep? Půjč mi lep. Rozlepila se mi bota.

Ježibaba: Dědku, to se jen tak říká. Znamená to, že se někdo chytil do pasti. Buď potichu, ať ho nevyplašíme.

(Zajdou za kulisu.)

(Z druhé strany přichází Mařenka s Jeníčkem.)

Mařenka: Jeníčku, já mám hrozný strach. Někdo tu je, pojď pryč.

Jeníček: Neboj, už půjdeme, jenom si ještě utrhnu kousek čokoládového.

(Ježibaba s Ježidědkem vyběhnou z opačné strany.)

Ježibaba: Tady jste, vy darebáci! Já vám dám, takhle loupat perníček! Dědku, chyt' tu holku, já chytím kluka!

Vypravěč: Ježibaba s ježidědkem vyděšené děti chytili. Chvilku jim to sice trvalo, protože dědek zakopl o hůl a ztratil brýle, ale nakonec nebohé děti zahnali do pasti a zavřeli do chlívku.

3. OBRAZ

(Ježibaba chystá hostinu.)

Ježibaba: Ježidědku, zapal pořádný oheň v peci, bude hostina. A vy tam v tom chlívku, nesu další perník. Všechno ho snězte, ať jste tlustí.

(Jeníček volá za kulisou.)

Jeníček: Ale my už ale žádný perník nechceme. Je nezdravý, tloustne se po něm a kazí se zuby. Jen se na ty své zuby podívejte. Jsou celé zkažené a černé.

Ježibaba: (rozzlobeně) Ty jeden nevďečný kluku! Perník si dáš, už jsem řekla. Mé zuby nech na pokoji. Na to, abych tě snědla, mi bohatě stačí. Ježidědku, máš rozpálenou pec?

Ježidědek: Ho-ho- hoří.

Ježibaba: (spokojeně) Výborně. Déle čekat nebudeme. Kluku, holko, pojdte a nasedněte na lopatu.

(Přichází Jeníček s Mařenkou.)

Jeníček: Ale my nevíme, jak se na lopatu sedá.

Ježibaba: (zlostně) Jak je možné, že neumíte tak základní a jednoduchou věc! I hloupý ježidědek to umí.

(Ježibaba volá na ježidědka.)

Ježibaba: Ježidědku, pojd' sem! Ukaž jim, jak se na lopatu sedá. To je hrůza, dnes už ty děti nic neumí. Co je jen v té škole jen učí?

(Přišourá se ježidědek.)

Ježibaba: Dědku, sedni na tu lopatu, ať to vidí.

Ježidědek: Ale proč já? Bolí mě hřbet, foukal na mě vítr a ztratil jsem brýle.

Ježibaba: To není důležité, dědku, sedni na lopatu, aspoň tě nebudou bolet nohy.

Ježidědek: Tak já teda sednu.

(Dědek sedá na lopatu.)

Ježibaba: Jsi těžký, ježidědku. Kluku a holko, pojdte mi pomoci!

(Děti chytí lopatu a hodí Ježidědka i s ježibabou za kulisu.)

(Jeníček volá za kulisou.)

Jeníček: Utíkej, Mařenko, jak nejrychleji můžeš!

Mařenka: Utíkám, co můžu, Jeníčku!

Vypravěč: Děti utíkaly, co jim síly stačily, a brzy vyběhly z lesa ven. Přímo před nimi spatřily vesničku, kde už na ně čekal ustaraný tatínek s maminkou. To bylo vítání a radosti!

A co se dělo v perníkové chaloupce? Ježibaba vyndala ježdědku z pece ven. Dědkovi ohořely fousy a ztratil brýle, jinak byl v pořádku. Zato ježibaba měla zlost.

(Přichází ježibaba s ježdědkem.)

Ježibaba: Dědku, kdybys dával větší pozor, nebyli bychom v takové kaši!

Ježdědek: Já za to nemůžu, babko. Já bych si dal tu kaši!

Ježibaba: Přestaň a pojď mi pomoci to tu uklidit. Příště nás už nikdo nenapálí!

Vypravěč: Ježibaba se zlobila, že ji děti přelstily. Ale řekla si, že se z toho poučí. A jak řekla, tak také udělala. Ale o tom už vypráví jiná pohádka.

KONEC POHÁDKY